

Arrest

nr. 58 908 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 8 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag asielaanvragen in.

1.2. Op 27 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd zijn:

Voor eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U hebt tijdens de voorverkiezingscampagne van de presidentsverkiezingen in 2008, als sympathisant van de oppositie, deelgenomen aan demonstraties en bijeenkomsten van de oppositie. Ook deelde u dvd's en cd's uit om anderen te overtuigen. Eind februari 2008 werd u opgeroepen naar het politiekantoor. U werd er anderhalf uur tot twee uur vastgehouden. De politie heeft u toen duidelijk gemaakt dat u uw politieke activiteiten niet mocht verder zetten. Sindsdien bent u niet meer politiek actief geweest. U bent op een zwarte lijst van de autoriteiten terecht gekomen. In mei 2008 hebt u ontslag genomen in de school waar u werkte nadat de directeur had laten verstaan dat hij van hogerhand de opdracht had gekregen om u te ontslaan. In juli 2009 startte u met het uitbaten van een winkel. In november 2009 zijn vertegenwoordigers van de gemeente naar uw winkel gekomen en u diende zich te melden op het gemeentehuis. U heeft zich aangemeld met al uw documenten en zij hebben u gezegd dat uw handelsactiviteiten illegaal waren. De fiscus kwam bij u langs en u diende een groot bedrag te betalen. Op 22 november 2009 kwam u aan bij uw winkel en zag u dat de ramen kapot waren en dat er producten waren gestolen. U bent naar het politiekantoor gegaan om hier melding van te maken. Later op diezelfde dag hebben drie onbekende personen u laten instappen in een auto. U werd tot buiten de stad gereden en daar geslagen op uw hoofd en uw nieren. Hierna zijn uw medische problemen begonnen. Sinds deze dag hebt u niet meer in uw winkel gewerkt. Eind januari 2010 hebt u een klacht ingediend wegens diefstal en slagen bij kolonel Y.(...) A.(...) op het Ministerie van Binnenlandse zaken in Jerevan. Diezelfde dag kreeg u een dreigtelefoontje van een onbekend persoon. Indien u verder klachten zou blijven indienen, zouden u en uw familie problemen krijgen. U hebt in de periode van januari 2010 tot mei 2010 een viertal dreigtelefoontjes gekregen. In maart 2010 bent u in behandeling geweest in een psychiatrisch centrum. In de maand mei liet uw vrouw S.(...) H.(...) (O.V. 6.653.842) uw zoon G.(...) niet meer naar school gaan. Toen u in juni 2010 vroeg om een bewijs van de klacht in januari 2010 bleek er geen klacht te zijn neergelegd en was er geen zaak opgestart. U bent op 1 juli 2010 samen met uw vrouw en zoon vanuit Armenië vertrokken. U bent via Rusland en Duitsland naar België gereisd. Op 8 juli 2010 bent u samen met uw gezinsleden in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan. Via contacten met uw broer en zus weet u dat onbekenden, sinds uw vertrek, nog éénmaal bij uw burens naar u zijn komen vragen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteakte van u, uw vrouw en uw zoon, uw rijbewijs, militair boekje, overlijdensaktes van uw ouders en zus, pensioenboekje, twee Armeense medische documenten (dd. 15 juni 2010 en dd. 21 juni 2010) en twee documenten opgesteld door een psychiater in België.

B. Motivering

U verklaarde Armenië te hebben verlaten omwille van politieke en medische problemen (CGVS gehoor 6/09/2010 p.23). U stelde dat u omwille van uw politieke activiteiten tijdens de campagne voor de presidentsverkiezingen in 2008 op een zwarte lijst van de autoriteiten bent beland en dat u daarom vanaf november 2009 ernstige problemen hebt gekend (CGVS gehoor p.13-15). Voordien werd het u reeds moeilijk gemaakt. In mei 2008 had u ontslag genomen, uw zoon kende problemen in de schaatschool en u ondervond moeilijkheden bij het krijgen van bepaalde documenten (CGVS gehoor p.15-16). In november 2009 werd u door werknemers van de gemeentelijke overheid benaderd en oordeelden zij dat uw handelsactiviteiten illegaal waren (CGVS gehoor p.16-17). U plaatst deze problemen volledig in het kader van uw politieke activiteiten tijdens de verkiezingscampagne, met name dat u op een oppositiedemonstratie kritiek had geuit op de overheid en op de burgemeester van uw stad, V.(...) H.(...) (CGVS gehoor p.13, 16). Eveneens zijn de diefstal in uw winkel de het feit dat u door onbekenden geslagen werd op 22 november 2009 volgens u toe te wijzen aan uw politiek activisme bij de presidentsverkiezingen van 2008 (CGVS gehoor p. 19, 20). U omschreef zelfs de door u niet gekende daden van deze feiten als personen van de stedelijke overheid of als personen die door die overheid waren gestuurd (CGVS gehoor p. 21). U hebt verklaard dat u vandaag in Armenië nog problemen zou kennen met de overheid omwille van de uitspraken die u deed in februari 2008 (CGVS gehoor p.21).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Voor personen zoals u, die tijdens de campagne voor de presidentsverkiezingen in 2008 deelnamen aan manifestaties van de oppositie en

campagnemateriaal verspreidden, blijkt uit de informatie dat er wel druk kan worden ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaring als zou u tot op heden problemen kennen in Armenië omwille van de politieke overtuiging die u uitte in februari 2008 (CGVS gehoor p.21), is dan ook niet geloofwaardig te noemen.

Bijkomende vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsvrees. U verklaarde klacht te hebben ingediend in Gyumri op 22 november 2009 en te Jerevan in januari 2010 (CGVS gehoor p. 4, 18-19, 21). Toen u in juni 2010 trachtte bewijsstukken te verkrijgen van die klachten bij de bevoegde instanties, kreeg u te horen dat er geen klachten door u waren neergelegd (CGVS gehoor p. 14, 18). In de hypothese dat deze verklaring geloofwaardig zou zijn, dient opgemerkt te worden dat u voor juni 2010 nooit eerder hebt geïnformeerd naar de eventuele gevolgen van uw klachten. U was enkel geïnteresseerd in deze klachten in het kader van uw vertrek uit Armenië en om bewijzen te kunnen neerleggen (CGVS gehoor p.18). Dat u nooit eerder inspanningen hebt geleverd om informatie te bekomen omtrent de afloop van uw klachten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees die u vanaf november 2009 zou hebben gekend, te meer daar het ernstige feiten betrof waarbij u onder andere fysiek mishandeld werd. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u pas in juli 2010 Armenië hebt verlaten, en dit ondanks het feit dat uw problemen reeds ernstig geëscaleerd waren in november 2009 - toen er in uw winkel werd ingebroken en u fysiek werd mishandeld - en u vanaf januari tot mei 2010 dreig telefoons ontving, dewelke volgens u bijdroegen tot uw psychische problemen (CGVS gehoor p.19) en waarin uw gezin bedreigd werd met de dood (CGVS gehoor p.17). Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Ook hebt u geen enkel overtuigend bewijs neergelegd aangaande de door u verklaarde actuele vervolging op basis van uw politieke activiteiten terwijl deze redelijkerwijze verwacht mogen worden. Zo hebt u geen enkel bewijs neergelegd aangaande de winkel die u verklaarde te hebben uitgebaat. U verklaarde pogingen te zullen ondernemen om dergelijke bewijzen over te maken aan het Commissariaat-Generaal (CGVS gehoor p.23). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u geen stavingstukken meer hebt overgemaakt aan het Commissariaat-generaal en dat u evenmin enige uitleg hebt verschaft over de door u geleverde inspanningen en het resultaat hiervan. Evenmin hebt u documenten voorgelegd die erop wijzen dat de activiteiten in uw zaak als illegaal werden beschouwd. Ook van uw positie als leerkracht of van uw ontslag in mei 2008 ontbreken objectieve bewijsstukken. Wel legt u een medisch document dd. 15 juni 2010 neer waarin staat vermeld dat uw medische problemen werden veroorzaakt door een conflict met een kennis en dat u werd geslagen en bedreigd. U hebt verklaard dat dit medische attest een bewijs is dat u door die slagen ernstige psychische problemen hebt gekregen (CGVS gehoor p. 21). Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat er in het verslag geen verdere details worden verstrekt aangaande het vermelde conflict, de aard van de bedreigingen of de omstandigheden waarin u werd geslagen. Bijgevolg blijkt niet op objectieve wijze dat de problemen vermeld in het attest betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien blijkt uit het attest niet waarop de arts zich baseerde voor deze omschrijving van de oorzaak van de problemen, zodat aangenomen dient te worden dat dit gebeurde op basis van uw verklaringen. Hierdoor wordt de objectieve bewijswaarde van dit attest ernstig aangetast. Deze laatste vaststelling gaat eveneens op voor de door u neergelegde documenten van een psychiater in België, opgesteld op 12/08/2010 en 23/08/2010, waarin sprake is van 'vervolging' met mogelijke 'detentie' en 'foltering' als oorzaak van een 'nieuw' trauma.

Er dient ook opgemerkt te worden dat, na een vergelijking van de verklaringen van u en uw vrouw, een tegenstrijdigheid werd vastgesteld betreffende de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat jullie aan de grenspost uitstapten en samen met de smokkelaars de grens passeerden. Zij toonden jullie waar jullie precies naartoe moesten gaan. U en uw vrouw moesten zelf jullie vals paspoort tonen aan de grenswachter. (CGVS gehoor p. 10-11). U bevestigde dit nogmaals toen u verklaarde dat u enkel op het moment van de controle uw vals paspoort bij u had en dat u het na de controle hebt teruggegeven aan de smokkelaars (CGVS gehoor p. 14). Uw vrouw echter verklaarde dat zij niet uitstapte uit de wagen en dat zij zelf het valse paspoort niet in handen had bij de controle. Zij stelde dat de smokkelaars jullie valse paspoorten hadden en dat zij deze toonden aan de grenswachters. Toen uw vrouw echter werd geconfronteerd met uw verklaring, bleef zij bij haar verklaring als zou zij haar paspoort nergens getoond hebben maar stelde hierbij wel dat ze niet herinnerde of u uw paspoort dan wel zelf toonde (CGVS gehoor vrouw p. 6). Deze verklaring is geenszins voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Deze vaststelling doet vermoeden dat de ware reisroute en reis- en identiteitsdocumenten bewust verborgen worden gehouden. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten die nog niet werden besproken, met name uw huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw zoon, de overlijdensaktes van uw beide ouders en uw zus, uw rijbewijs en militair boekje wijzigen bovenstaande conclusies niet, aangezien zij louter persoonlijke identiteitsgegevens, gegevens aangaande uw familiale situatie en gegevens betreffende uw militaire dienst bevatten. Deze informatie wordt hier niet in twijfel getrokken. Het document betreffende de medische controle voor uw invaliditeitsuitkering en uw pensioenboekje tonen enkel aan dat u een invaliditeitsuitkering ontving in Armenië.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat u zich voor de beoordeling van uw medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is, ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voor tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Op 1 juli 2010 hebt u samen met uw echtgenoot, S.(...) A.(...) (O.V. 6.653.842) en uw zoon G.(...), Armenië verlaten. Op 8 juli 2010 bent u samen met hen in België aangekomen en diezelfde dag vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen vluchtmotieven hebt.

Ter staving van uw identiteit legt u enkel uw geboorteakte neer.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, S.(...) A.(...) (O.V. 6.653.842). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd door mij een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar voormelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt. Uit een vergelijking van jullie verklaringen op het Commissariaat-Generaal blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielerelaas wordt ondermijnd door een tegenstrijdigheid. Deze werd gedetailleerd toegelicht in de beslissing van uw echtgenoot:

"Er dient ook opgemerkt te worden dat, na een vergelijking van de verklaringen van u en uw vrouw, een tegenstrijdigheid werd vastgesteld betreffende de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat jullie aan de grenspost uitstapten en samen met de smokkelaars de grens passeerden. Zij toonden jullie waar jullie precies naartoe moesten gaan. U en uw vrouw moesten zelf jullie vals paspoort tonen aan de grenswachter. (CGVS gehoor p. 10-11). U bevestigde dit nogmaals toen u verklaarde dat u enkel op het moment van de controle uw vals paspoort bij u had en dat u het na de controle hebt teruggegeven aan de smokkelaars (CGVS gehoor p. 14). Uw vrouw echter verklaarde dat zij niet uitstapte uit de wagen en dat zij zelf het valse paspoort niet in handen had bij de controle. Zij stelde dat de smokkelaars jullie valse paspoorten hadden en dat zij deze toonden aan de grenswachters. Toen uw vrouw echter werd geconfronteerd met uw verklaring, bleef zij bij haar verklaring als zou zij haar paspoort nergens getoond hebben maar stelde hierbij wel dat ze niet herinnerde of u uw paspoort dan wel zelf toonde (CGVS gehoor vrouw p. 6). Deze verklaring is 1 geenszins voldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Deze vaststelling doet vermoeden dat de ware reisroute en reis- en identiteitsdocumenten bewust verborgen worden gehouden. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in punt 3 van hun verzoekschrift de schorsing van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht alsmede van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers wijzen erop dat er zich in maart 2008 feiten hebben voorgedaan die vervolging kunnen uitmaken en voeren aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet preciseert vanaf welke datum er geen sprake meer is van vervolging. Aangezien er sprake is van vervolging voor de gebeurtenissen in maart 2008 is het volgens verzoekers geloofwaardig en reëel dat dit heden, minstens voor korte tijd nog zou gebeuren. Verzoekers hekelen tevens het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet concreet aanhaalt welke gebeurtenissen of maatregelen ervoor gezorgd zouden hebben dat er na tweeënhalf jaar plots geen sprake meer kan zijn van zulke vervolgingen. Wat de klachten bij de bevoegde instanties betreft, menen verzoekers dat deze wel de ernst en geloofwaardigheid van zijn situatie onderschrijven. Verzoekers verduidelijken dat eerste verzoeker klacht heeft neergelegd, maar dat hem nooit een kopie van het proces-verbaal of enig notitienummer werd bekendgemaakt, noch werd hem medegedeeld welk misdrijf hij zou hebben gepleegd en evenmin of verklaringen zouden worden overgemaakt aan het openbaar ministerie in Armenië. Verzoekers menen dat het logisch is dat het openbaar ministerie niet beschikt over een proces-verbaal of de informatie niet kan meedelen, aangezien de lokale politie niet op een juiste en officiële manier heeft gehandeld. Verzoekers wijzen erop dat, wat het geweld betreft, er wel medische bewijsstukken worden bijgebracht, alsook stukken van psychiatrische begeleiding. Men heeft eerste verzoeker niet in kennis gesteld op basis van welke wetsovertredingen of ongeldige vergunningen verzoekers handelsactiviteiten werden gesloten door de bevoegde overheid en dat het ontslag om dringende redenen hem mondeling werd meegedeeld. Verzoekers geven tot slot nog een theoretische uiteenzetting over de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De bestreden beslissingen besluiten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en zijn hoofdzakelijk gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers' ingeroepen vrees niet langer actueel is, gelet op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien werd vastgesteld dat verzoekers' initieel gebrek aan interesse voor de gevolgen van de door hen ingediende klachten én het feit dat zij pas in juli 2010 Armenië verlieten niettegenstaande volgens verzoekers de problemen niet alleen al geëscaleerd waren in november 2009, maar zij ook al vanaf januari tot en met mei 2010 dreigtelefoons ontvingen, de ernst van verzoekers' verklaarde vrees voor vervolging ondermijnt. Daarenboven leggen verzoekers geen enkel overtuigend bewijs neer ter staving van hun verklaringen

en werd er zelfs een flagrante tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster betreffende de reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

3.4. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die betrokken waren bij de evenementen van maart 2008 en hun familieleden die zich niet bezondigd hebben aan strafbare feiten vandaag omwille van hun betrokkenheid bij deze evenementen niets meer te vrezen hebben en geen risico meer lopen gearresteerd en vervolgd te worden (stuk 16, SRB, Armenië, Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan). Verzoekers weerleggen deze informatie niet. Verzoekers' simplistische blote bewering dat aangezien er sprake is van vervolging voor de gebeurtenissen in maart 2008 het meteen geloofwaardig en reëel is dat dit heden, minstens voor korte tijd nog het geval is, is ontoereikend om het actueel karakter van verzoekers' vrees voor vervolging aan te tonen. Bijgevolg is verzoekers' ongestaafde betoog niet bij machte de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier te weerleggen. Hieruit blijkt dat een persoon met verzoekers profiel, *actueel* geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan doen gelden. In het licht van deze informatie besluit de Raad tot de irrelevantie van elk debat over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers met betrekking tot de vervolgingsfeiten.

3.5. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande het asielrelaas en op de overige elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er op heden in hunnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN